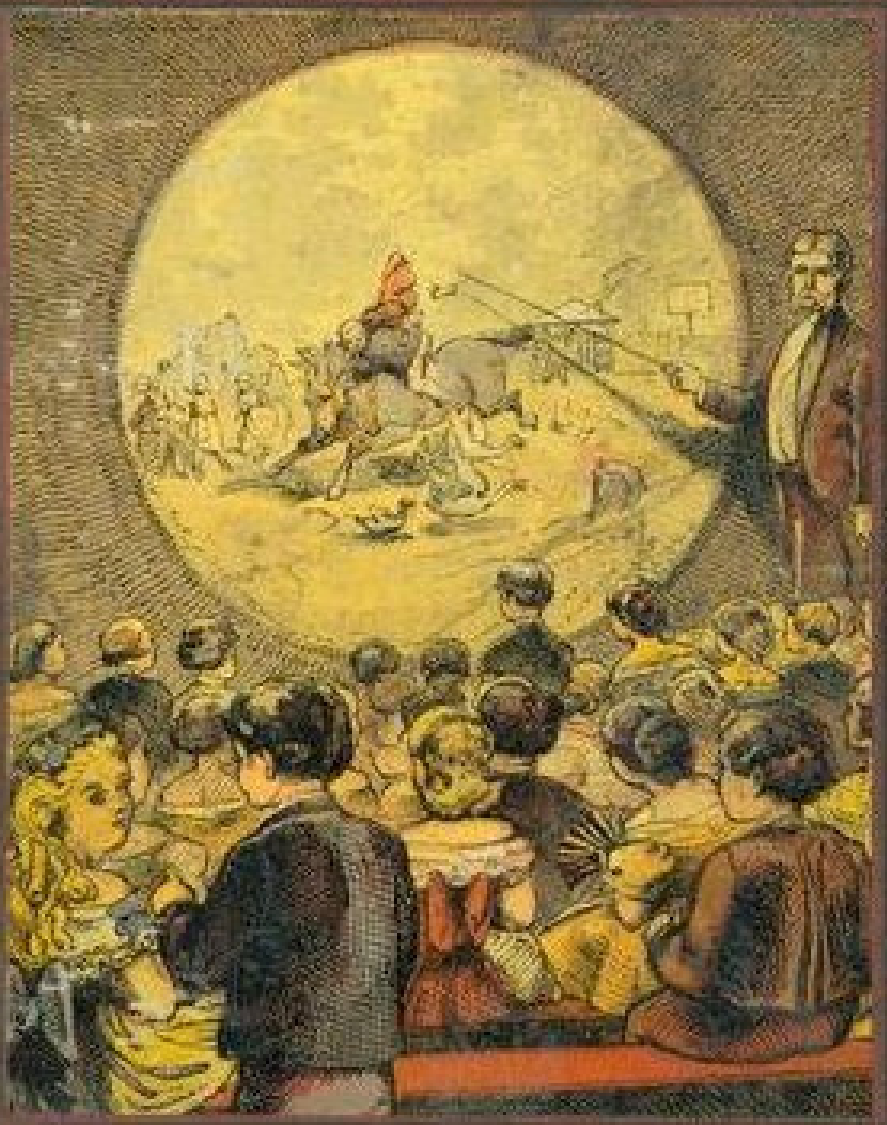

הנסיך בעל אף ארוך

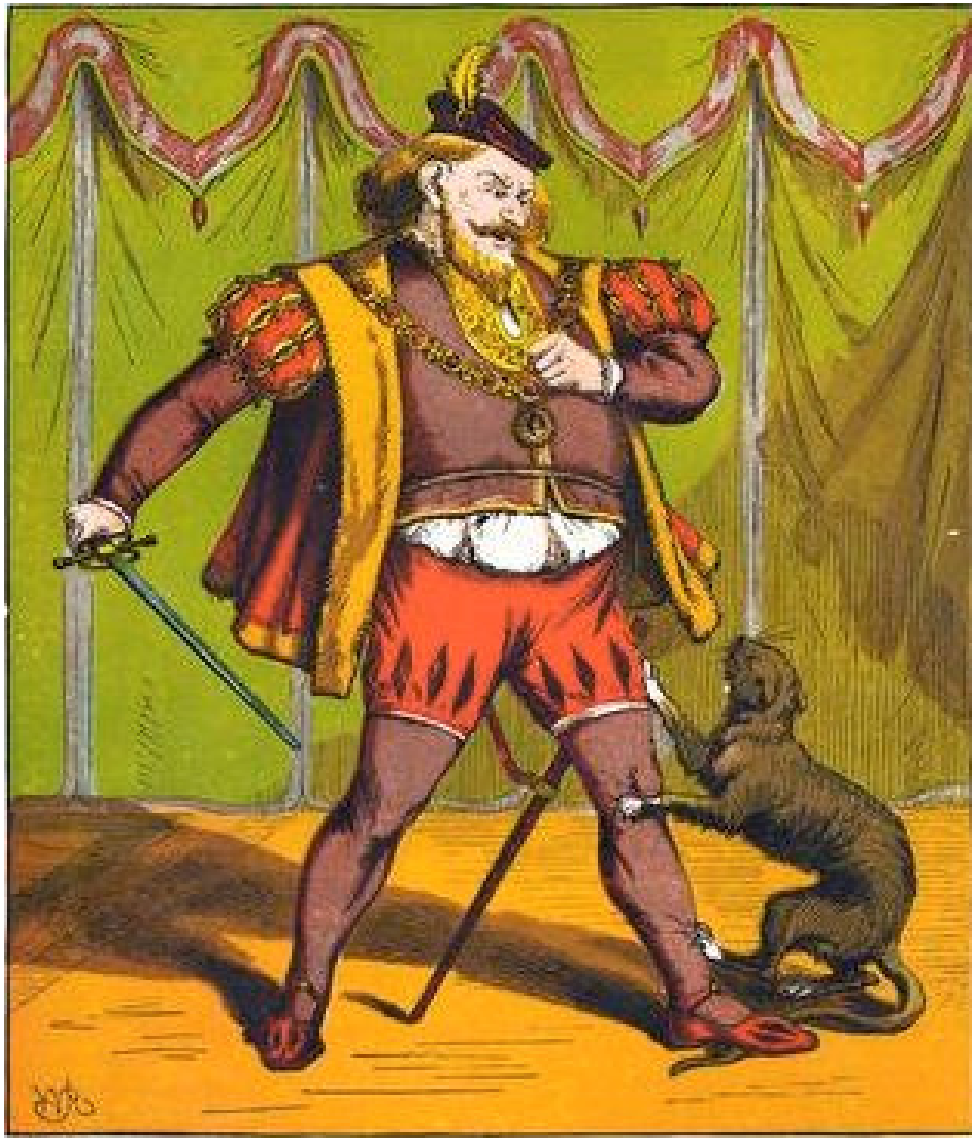

חי פעם מלך שלא הייתה לו מלכה שתסייע לו למלוך. הוא החליט לשאת לאישה גברת יפהפייה אחת. אך כל פעם שניסה לבקר אצל הגברת הזו, חתול שחור ומכוער יצא לקראתו ומנע ממנו להיכנס לבית.
המלך כעס מאוד ובסוף דרך על זנבו של החתול, וזה הפך אז למכשף ואיים להתנקם במלך.

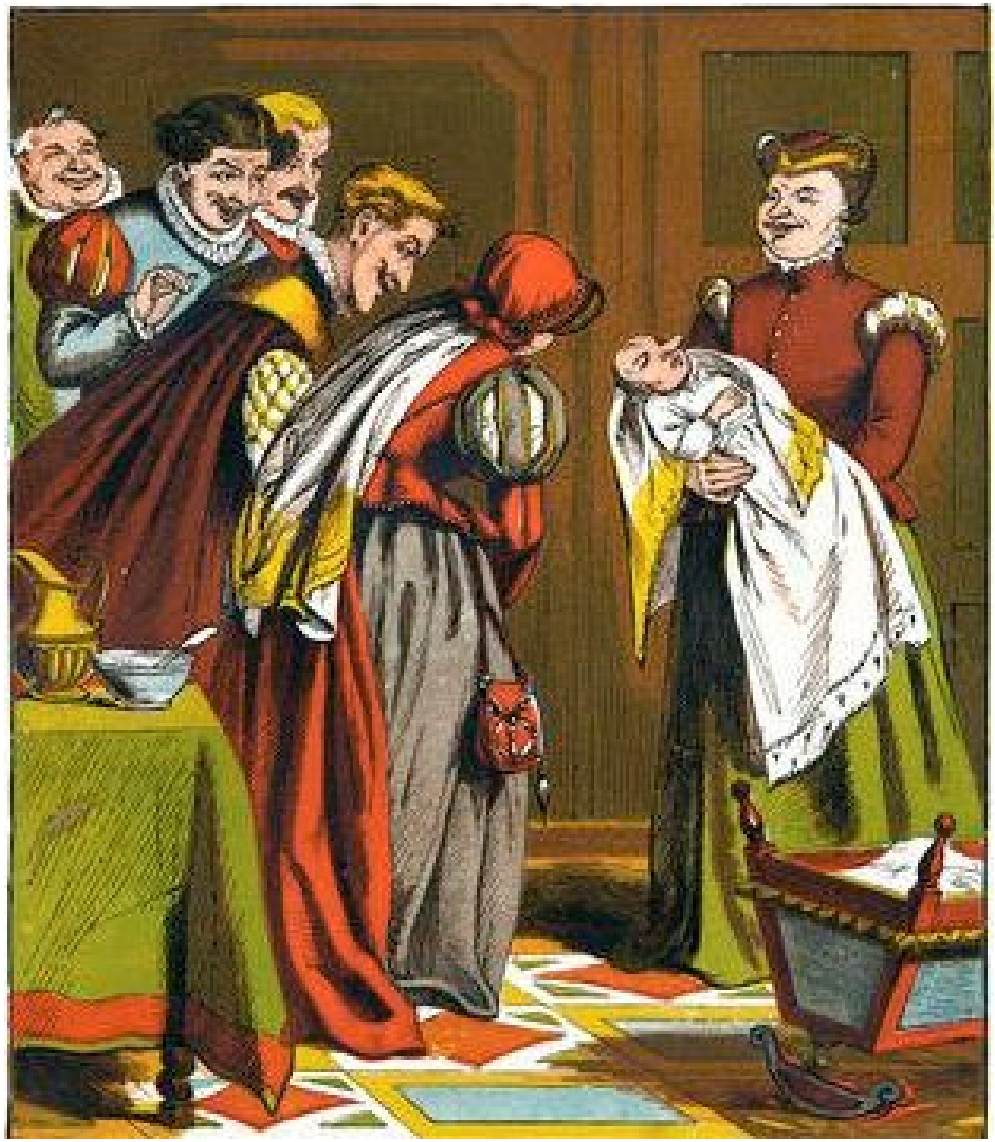

מיד אחר כך המכשף נעלם. המלך היה כה מאוהב בגברת היפה שלא התחשב באיומים ותוך זמן קצר הגברת הפכה למלכה.
במשך הזמן נולד להם גם נסיך קטן ואיומיו של המכשף נשכחו. אך כשמטפלת הביאה את הרך הנולד, הופתעו כולם. לילד היה אף ארוך ביותר, שזרק צל על כל פניו. הוא נראה כולו כמו אף גדול אחד. מובן שכל הנוכחים הכריזו למרות זאת כי הוא ילד המתוק והיפה שבכל העולם.

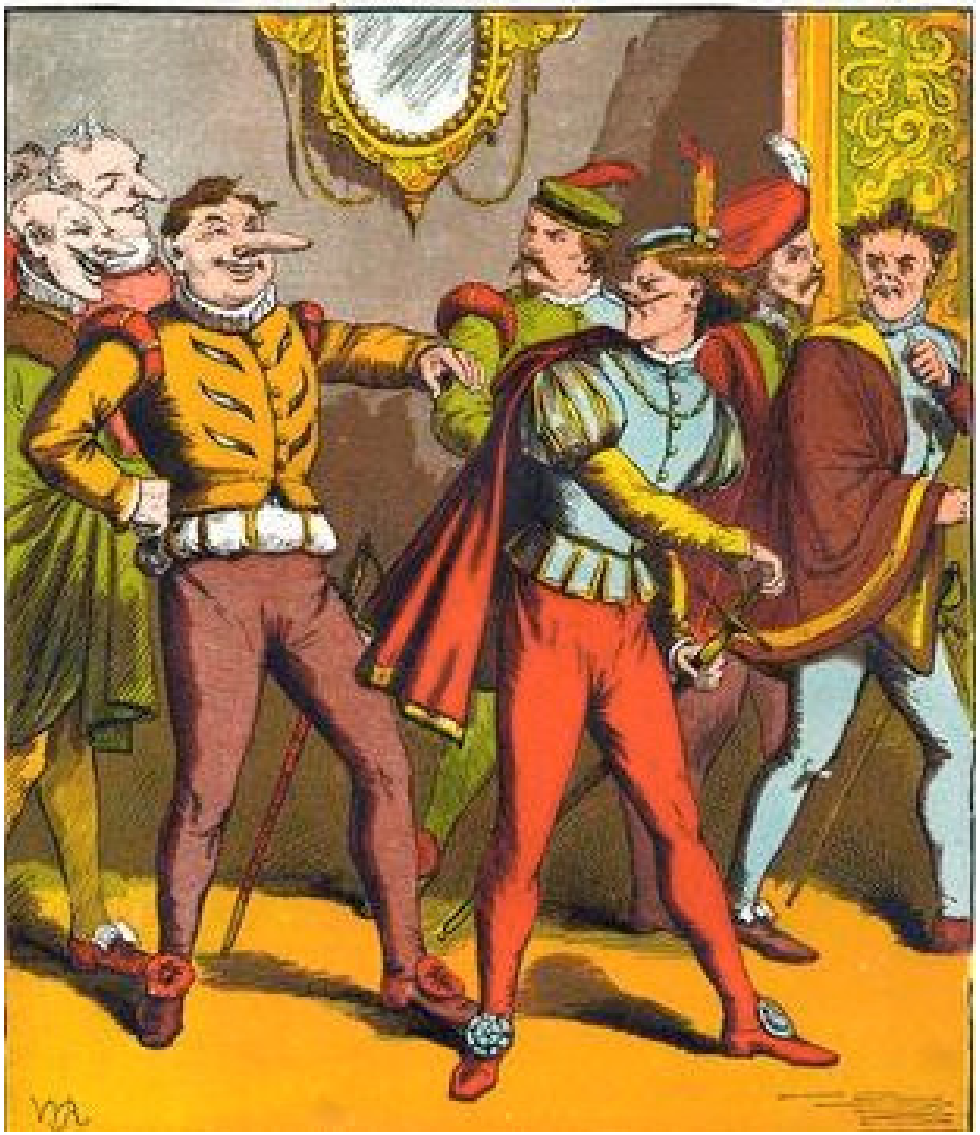

הנסיך גדל מהר ונעשה גבוה ונאה ואפו הארוך הפך לאופנה של המדינה. פוטרו כל בעלי תפקידים ומשרתים בחצר המלוכה, בעלי אפים קצרים ומעוגלים, ואלה שנשארו היו לצחוק ולעג. להיות בעל אף ארוך היה כבוד וסמל יופי, כך שהנסיך למד להיות גאה באפו. לעתים חשב אפילו לשים טבעת באף שלו, כששמע כי בארצות אחדות נהוג הדבר.

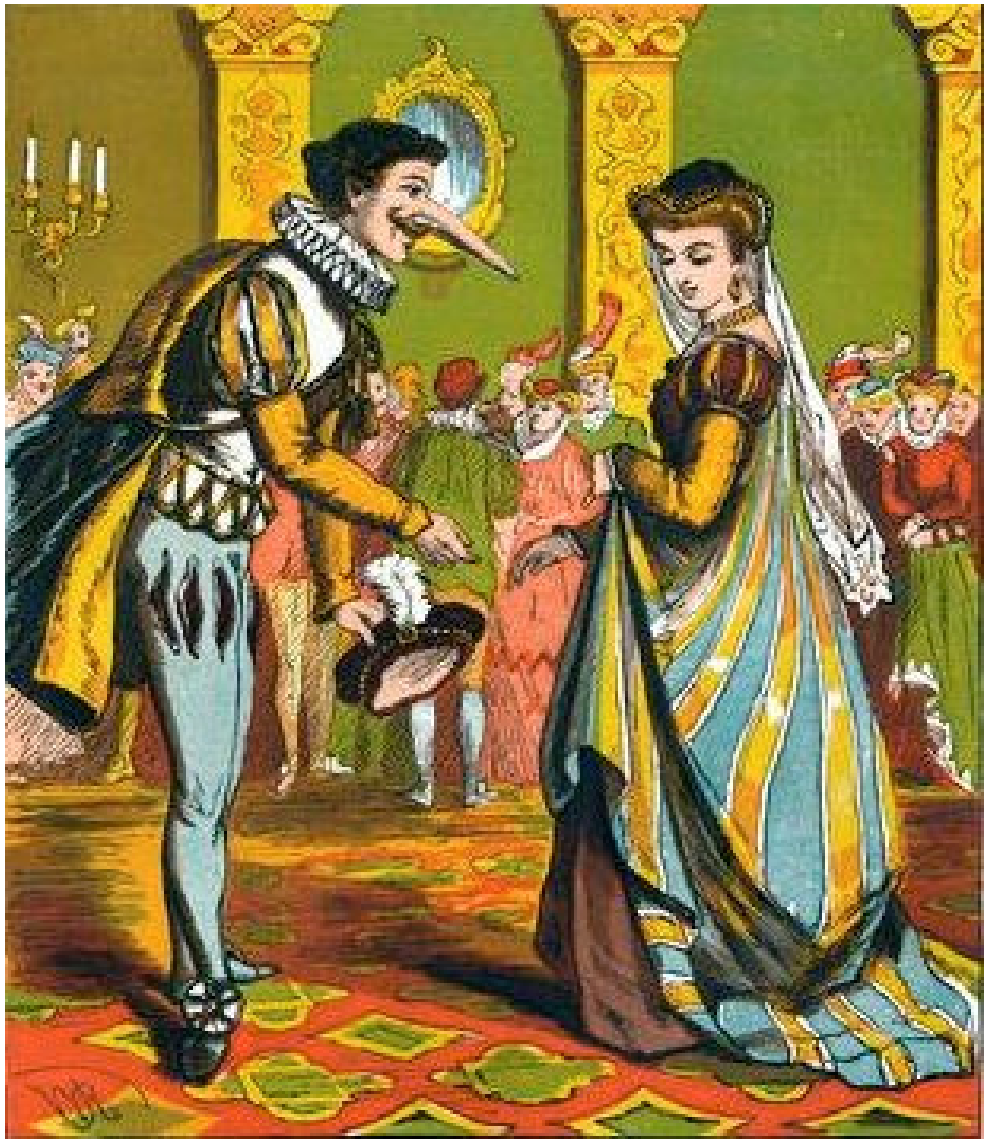

אך המכשף רצה להעניש את המלך ואמנם האף הארוך הפך עם הזמן לטרדה גדולה לנסיך. יום אחד נסיכה מארץ זרה ביקרה אצל המלכה. יופייה של הנסיכה הפליא את כל אנשי חצר המלך. הנסיך הצעיר התאהב בה מיד והכריז שיהיה מוכן ללכת לסוף העולם עבור חיוך אחד של הנסיכה. אך יעצו לו להסתיר את אפו הארוך ולכן השתדל לא להתקרב לנסיכה.

אלא שאז התחיל לפקפק ביופיו שלו עצמו והרגיש באי-נחת שהאף גורם לו. במיוחד אחרי שהנסיכה הסכימה שינשק לה בלחי והאף הארוך הפריע לו בכך מאוד. עכשיו מוכן היה אפילו לחתוך אותו כליל. הוא התחיל להסתכל לעתים קרובות בראי וקונן על כיעור פניו. למרות זאת הנסיכה הסכימה להינשא לו, וכבר נקבע יום החתונה.

אלא שבאותו היום, כשכולם כבר התכוננו ללכת לכנסייה, המכשף חטף את הנסיכה ועף אתה מעל המגדל הפעמונים, גבוה לשמיים.
הנסיך התאבל מאוד, אך התאושש, חגר את חרבו ונשבע ללכת ולחפש את הנסיכה ולא לחזור אלא כאשר ימצא אותה.
אחרי נסיעה ארוכה הוא הגיע ליער שנראתה בו שורה של סלעים שחורים, שכמעט וחסמה את קרני השמש. אך הנסיך הרגיש בהבהוב מוזר בין הסלעים. כשהגיע למקום הבהוב ראה שהאור החלוש בוקע ממערה, ובה יושבת אישה זקנה, קוראת ספר לאור נר.

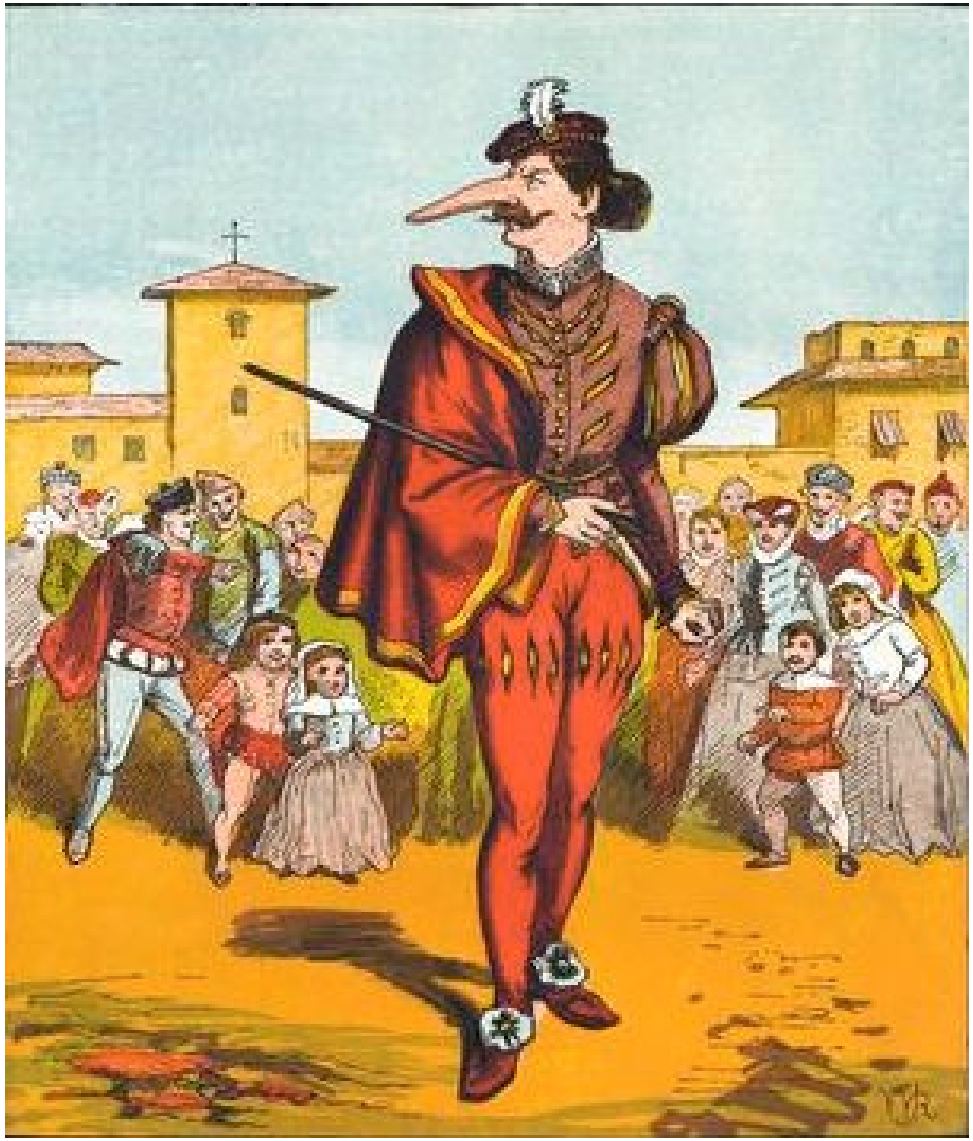

"מי אתה ולמה הנך מפריע ליי?" היא קראה כשהתקרב לדלת.
הנסיך לא יכול לענות לה כי התחיל לצחוק מאף האישה, שהיה כל כך קטן, שזוג המשקפיים של הזקנה גלש ממנו כל הזמן.
"אינך אדם מנומס" אמרה הזקנה "אתה צוחק מאישה בת מאה שנה. אך דע לך שגם מהאף שלך יצחקו עוד לפני שתגיע רחוק בנסיעתך."
ואמנם, בכפר הקרוב האנשים צחקו מהנסיך בעל האף הארוך, וקראו לו "אפאפיים."
הנסיך הצטער על שצחק מהזקנה, וחזר אליה כדי לומר לה זאת. זה מה שרצתה הזקנה, כי הייתה זו פייה טובה, שרצתה לעזור לו.

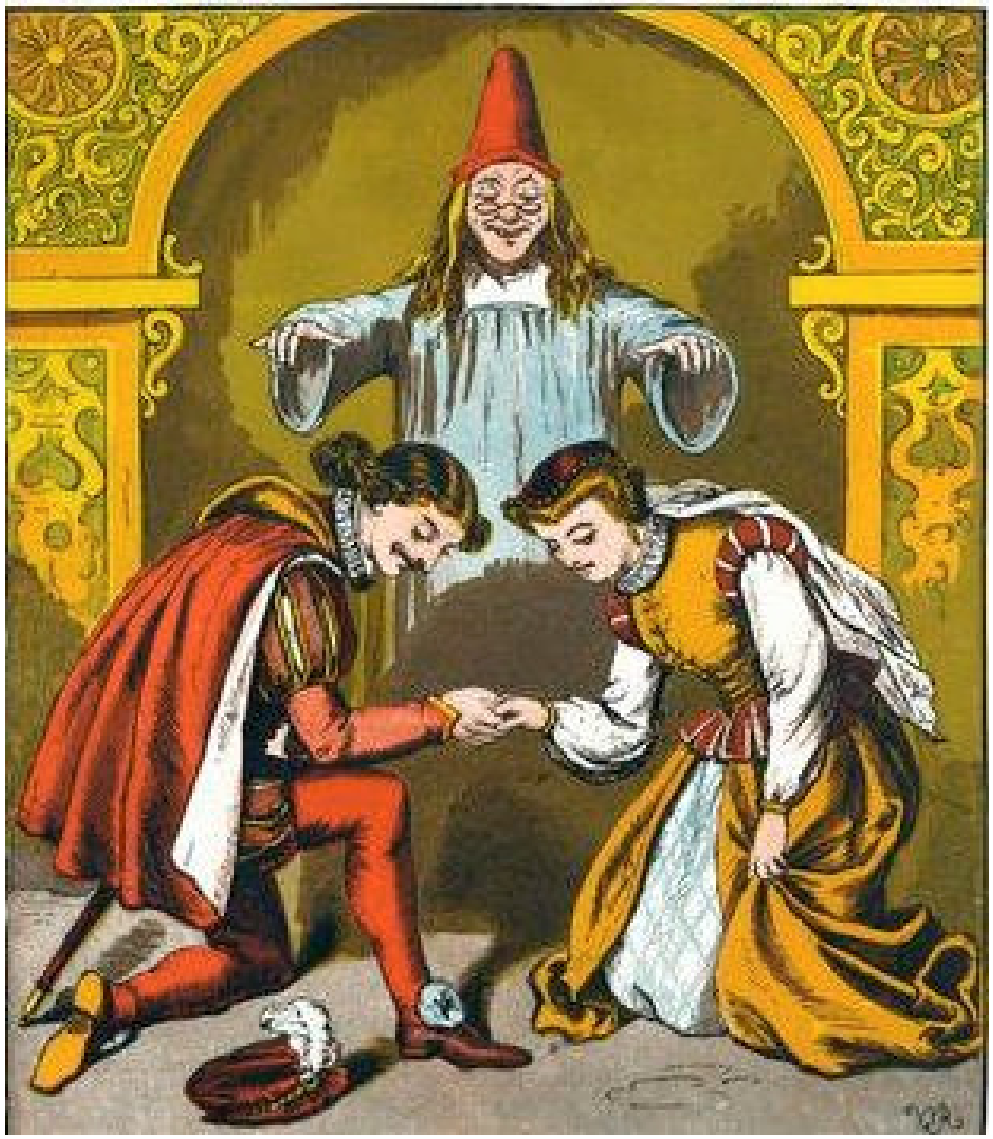

כשהנסיך הגיע שוב ליער לא ראה שם כבר מערה אלא ארמון גדול נוצץ כמו כסף. מחלון הארמון הביטה הנסיכה היפה, והניפה אליו את מטפחתה. הוא רצה מיד לנשק לה, אך נרתע, כי נזכר באפו הארוך, העלול להפריע בנשיקה. אלא אז גילה שאפו התקצר והצטמק לגודל רגיל ביותר.
הנסיך המאושר לקח את הנסיכה בזרועותיו ובאותו רגע פגה שליטה עליה של המכשף הרע.